

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗΝ

ΕΙΣ τὸ προηγούμενο φύλλο διηγήθηκα τὸ πρῶτο μέρος τῆς παρουσίας διασκεδαστικῆς ἱστορίας. Ἐξαικολουθούμε καὶ στὸ σημερινὸ τὴ διήγησί μας καὶ προβαίνουμε στὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἀποκρύφων ἐλατηρίων τῆς φιλολογικῆς αὐτῆς μακροβρύας γύρω ἀπὸ τὴ Μελισσανθῆ, ὡς κυκλοφοροῦν στὰς φιλολογικὰς κύκλους.

Οἱ ἀναγνώστες μας δὲν θὰ γνωρίζουν ἴσως, ὅτι ἡ κ. Ἐλενας Βενιζέλου, ἡ σύζυγος τοῦ κ. Προϊθητικοῦ, προσεζήτησε τελευταία ἐπίσημο βραβεῖο 25.000 δραχμῶν, τὸ ὁποῖο θὰ ἀπονέμεται ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν στὸ καλύτερο λογοτεχνικὸ ἔργο τῆς χρονιάς.

Τὸ βραβεῖο αὐτό, πού πρόκειται ν' ἀπονειμῆθῆ φέτος γιὰ πρώτη φορά, προσεβίβασε ἱερὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν λογοτεχνῶν μας. Δὲν εἶνε, βλέπετε, μόνον τὸ ὠλερὸ μέρος τοῦ ζήτηματος, ἀλλὰ καὶ μὴ ταμπλικὴ διάκρισις, ἀπὸ τῆς πρὸ ἐπίσημης καὶ σπάνιας στὴ χώρα μας.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἦσαν βέβαια πολλοὶ —γράφοι, ἀλλοίμονο, τόσων ἀνδρῶν στὴν Ἑλλάδα!—, ἀλλὰ ὁ ἀγωνιστὴς γιὰ τῆς φιλολογικῆς διάρκειας καὶ τὰ ἐξισοπέπτε καλλιμασιὰ γυμνοδότημα περιαιρίστηρε κυρίως μεταξὺ δύο, τοῦ κ. Ζαχαρία Παπαντωνίου καὶ τοῦ κ. Μιλτιάδη Μαλακάση, ἦτοι τοῦ ποιητοῦ τῶν «Θείων Λόγων» καὶ τοῦ ποιητοῦ τῶν «Ἀντιφώνων».

Ἀπὸ τῆς δύο αὐτῆς ἀξιολογῆσαι ποιητικῆς συλλογῆς, ἐξείνη πού φάνηκε νὰ συγκεντρῶνῃ εὐθὺς ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς μεγαλειότερας ἐλπίδας βραβεύσεως, ἦταν ἡ πρώτη. Ἐχε ἀρκετὰ στοὺς κοινούς, εἶχε γρηπτεῖται τὸ Κοινόν, εἶχε ἐνθουσιάζει τοὺς... πολιτικοὺς ἀρχηγούς, εἶχε ξετρελλάνει τοὺς ἀκαδημαίους.

Κοντὰ ὅμως στὴ μεγάλη κυκλοφορικὴ ἐπιτυχία τους, ἐγράφτηκαν γιὰ τὰ «Θεῖα Λόγια» καὶ εὐμενέστερας κριτικῆς. Τὸ «Ἐλεύθερο Βήμα» εἶχε ἀφαιρούσαι γιὰ τὴν ἐξίσημί τους δύο ὁμοίωτες συνέχειας, στὴ «Ν. Ἐστία» εἶχε δημοσιευθεῖ ἕνα ἀποθεωτικὸ γράμμα τοῦ κ. Κωστή Παλαμά, ὁ ὁποῖος ἀνεκρίθησε τὸν κ. Παπαντωνίου ποιητῆ ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, οἱ κ. κ. Παπαναστασιῶν καὶ Καφαντάρης εἶχαν ἐκφρασθεῖ... λυρικῶτα γιὰ τὴν ἴδιαν συλλογῆ σὲ δημοσιογραφικῆς τῶν συνεντεύξεων.

Κατόπι ὅλων αὐτῶν, δὲν ἦταν καθόλου δόξαλοκὸ νὰ μαντέψῃ κανεὶς ποὺς θὰ ἦταν ὁ τυχερός, ὁ προσημαμένος νὰ ἰσχυρῶσῃ τὸ... θεῖο δῶρο τῆς κ. Ἐλενας Βενιζέλου καὶ νὰ λάβῃ συγχρόνως τὰ προσημα τῆς ποιήσεως.

Καὶ αὐτὸ τὸ κατάλαβε πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ λυρικός ποιητῆς πρώτης γραμμῆς, ἀλλὰ καὶ Μεσολογικῆς ἐξιστότητος, κ. Μιλτιάδης Μαλακάσης.

Ὁ κ. Μαλακάσης εἶχε «σοπάσει» καὶ αὐτὸς γιὰ πολλὰ διάστημα, ὅπως καὶ οὐκ ἀδελφότητος τοῦ τῶν «Ψηλῶν Βουνῶν» καὶ βγαίνοντας τὴν καινούργια συλλογὴ του, ἔλπιζε —καὶ δικαίως— ὅτι θὰ ἐπεβαίλονται μὲ μᾶς στὴ συνείδησι κριτῶν καὶ ἀναγνωστῶν καὶ ὅτι θὰ ἔθετε ἐπιτόδων κάθε ἀντίζηλό του.

Ἐχε ὑπολογίσει ὅμως χωρὶς τὸν ξενόδοχο, ὁ ὁποῖος στὴν προσημαμένη περιπτώσει ἦταν ὁ κ. Παπαντωνίου, περισσότερο ἐννοημένος ἀπὸ τὴν τύχη κα' ἀπὸ τοὺς ἀκαδημαίους.

Τὶ νὰ κάμῃ λοιπὸν ὁ ποιητῆς τῶν «Ἀντιφώνων» σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασι; Ἄν ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ζήτημα στιχογραφικὸ, θὰ μπορούσε νὰ τὸ λύσῃ ἐνκαίρως. Ἐδῶ ὅμως τὰ πράγματα ἦσαν ἄβυσσος.

Μολαταῦτα ἡ ἔκτασι δὲν τοῦ ἔλειπε οὐτ' ἐδῶ. Ἀφροῦ εἶδε πὺς τὸ ρεῖμα ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ κ. Παπαντωνίου, ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ τακτικῆ, νὰ σηματοθετῇ δηληθῆ τῆς προσηματικῆς τὸν ἐπιρροίας κατὰ τὸν «Θεῖον Λόγον» καὶ νὰ καταφύγῃ στὴν... πολιτικῆ.

Βέβαιος, ὅτι δὲν δάπαυε ὁ ἴδιος τὸ βραβεῖο, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλωντας νὰ ὑποκαταστήθῃ ἀπὸ τὸν κ. Παπαντωνίου —πράγμα ἀδύνατον ἄλλωστε— ἄρχισε νὰ ἀναζητῆ ἕναν τρίτον. Ἐνα νέο ποιητῆ, ὁ ὁποῖος νὰ παίξῃ στὴν περίστασι αὐτῆ τὸν ρόλο τοῦ χωριῆτι στοῦ μύθο τῶν δύο κλητῶν.

Καὶ νὰ πὺς ἔχει ὁ μύθος αὐτός: Μιὰ φορά, δύο κλητῶν περιβόλησαν ταυτοχρόνως μιὰ μεζεῖα. Ἡ μεζεῖα εἶχε μέρους σὺ πάδια τους, μιὰ ἄρχισαν ἀμέσως τὸν καιρὸ πὺς τὴν εἶχε σκοτώσει. —Ἐγὼ τὴ χιτῆρα, ἐγὼ θὰ τὴν πάρω, ἔλεγε ὁ ἕνας μὲ πείσμα.

—Ὅχι, ἐγὼ τὴ σκοτώσα, ἀπάντωσε ὁ ἄλλος ἐπίμονα. Πάνω στὴ λογομαχία τους, νὰ καὶ παρουσιάζεται ἕνας χωριῆτις μὲ τὸ ὄπλο στὸν ὄμο, κλητῶς κα' αὐτός. Τότε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς κλητῶς, βλέποντας πὺς ἔτσι κα' ἄλλοιῶς εἶχε τὴ μεζεῖα χαμένη, γύρισε καὶ ἔλει στὸ χωριῆτι: —Ἐσὺ τὴ χιτῆρες τὴ μεζεῖα! Τί μὲ κριτῶς, βρέ, σὰ χάχας; Ἐσὺ, λέω, τὴ χιτῆρες. Πάρτην... Κι' ἔδωσε τὴ μεζεῖα στὸ χωριῆτι. ***

Ὁ κ. Μαλακάσης λοιπὸν, ἀνεκτικῶς καὶ ὑποσηματικῶς μέρους ἀπὸ στεύτου βαθυῦ πρὸς τὴ νέστητα, εἶχε... ἀνακαλύψῃ καὶ παρουσιάζει κατὰ καιροὺς διαφέρους νέους στιχογράφους, οἱ ὁποῖο ὅμως ἐλέγχον ἀπαρτήρητος, χωρὶς νὰ δικαιώσουν τῆς προσδοκῆς τοῦ γεννητοδότη ἀναδόχων των. Δὲν μπορούσε συνεπὺς νὰ χρησημαῖσι κανένας ἀπ' αὐτούς ὡς... ποιητικὸ θαῦμα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο τῆς κ. Βενιζέλου.

Γιὰ καλὴ ἔμωσι τύχη τοῦ ποιητοῦ τῶν «Πεπρωμένων», κυκλοφορῆσε τελευταία ἡ λιθογραφημένη συλλογὴ τῆς ἴδως Μελισσανθῆς, ἡ ὁποῖα, γιὰ τοὺς λόγους τοῦ ἀναγέγραψε παραπάνω, κίνησε ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχὴ του.

Ἐπὶ πλέον ἐπελόγησε, ὅτι δὲν θὰ συναντοῦσε δυσκολίας νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν νεαρή ποιήρα, γιὰτὶ ἐπρόκειτο περὶ μᾶς νέας κοπέλλας, ἀρκετὰ σηματοθετικῆς καὶ ἐκρηκτικῆς, ἡ ὁποῖα εἶχε ὅλα τὰ χαρακτηριστικά καὶ γνωρίσματα μιᾶς ποιητῆς.

—Νὰ μιὰ νέα ποιήρα πὺς πρέπει νὰ τὴν ἀναδείξωμε, νὰ μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία πὺς δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμε! ἀσέβητες μὲ πρακτικὸ πνεῦμα ὁ ποιητῆς τοῦ «Μεταφράσει». Ἡ Μελισσανθῆ πρέπει νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο, Τελείωσε...

Καὶ —ἴμ' ἔπος, ἴμ' ἔργον— πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, ὁ κ. Μαλακάσης ἔβαλε σ' ἐνέργεια ὅλα του τὰ μέσα, τῆς γνωριμῆς τοῦ συγχερομένου, τὴν ἐπαρροῆ του καὶ τὴν εὐγλωττία του.

Ἐδῶ καὶ κάμωσαν καιρὸ (ἀπὸ δύο πειὰ πᾶντων ἡ εὐκαιρία καὶ ἄρχισον τὰ γεγονότα), ὁ τριματῶρχης τῆς Γεννηματικῆς στὸ ὑποσημαῖσι Παιδείας καὶ ἀριστοτέχνης μεταφραστῆς ἔργων τῆς Σουηδικῆς λογοτεχνίας κ. Ἰωάν. Χρυσῶφης, εἶχε καλεῖσαι σὲ γέμια, στὸ Καλομαῖα ὅπου βραβεῖται ἡ ἐπιταὶ του, ἀρκετοὺς φίλους του, λογίους καὶ μὴ.

Μεταξὺ τῶν προσκαλεσμένων τοῦ κ. Χρυσῶφης συγκατελέγοντο ὁ κ. Μαλακάσης, ὁ κ. Παπῆς ὑφυποσηματικός τῆς Ὑγειανῆς, ὁ κ. Κασιμπαῖλης, σύμβουλος τοῦ Ἐθνικῶς Θεάτρου καὶ ἕνας—δὲν ἄλλω.

Ἀφροῦ ἐπρόβηκε τὸ πρᾶξῃ καὶ οἱ συνδιατημένους ἀπέστησαν τὴ σημαῖσι ἐπιθήμα, σὲ μιὰ σημαῖσι ὁ κ. Μαλακάσης ἐπέθετε σιωπῆ στοὺς ὁμοσηματῶν του καὶ ἀτάγην ἕνα τεταρτέρο.

—Παῦλ ὄρασι, Μιλτιάδη, τὸ ὄρασητερο πὺς ἀκούσα ἀπὸ σένα!... φώναξε μ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ κ. Παπῆς. —Φαίνεται πὺς θάνα ἀπὸ τὰ τελευταία σου, γιὰτὶ δὲν ὑπόψη: μέσα στὴ συλλογῆ σου, πρόσθεσε ὁ οικοδεσποτῆς.

—Ἀληθινὰ δὲν ὑπόψη! ἀπάντησε ὁ ποιητῆς. Ἀκοῦστε τώρα κα' ἕνα ποῖημα ὀλολήρη...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ κ. Μαλακάσης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἶδος τετραθῶν, γραμμένο μὲ μαῦρο μελάνι καὶ μὲ τὸ χροῖ, καθὸς φανόταν, καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ.

Καθὸς θάξῃ μαντέφῃ ὁ ἀναγνώστης, ἐπρόκειτο περὶ τῆς λιθογραφημένης συλλογῆς τῆς Μελισσανθῆς, ἡ ὁποῖα εἶχε προσφερθεῖ ἀπὸ τὴν ἴδιαν στὸν ποιητῆ καὶ παρῆεν ἀκόμα ἄγνωστη, χαμένη μέρους σὲ πᾶθος τὸν βιβλίον τῶν προημῶν.

Τὸ τέλος τῆς ἀπαγγελίας τοῦ κ. Μαλακάση ὑποδέχτηκαν ἐνθουσιώδεις κριτικῆς καὶ ἐγκωμῆδες ἐκφράσεις:

—Μοῦε μτράβο! Αὐτὸ εἶνε ἔξοχον, ἔξοχον! Τάτοιαι στίχοι δὲν ξαναγραφῆσαν στὴν Ἑλλάδα!... Τὰ συγχερητηριά μας, Μιλτιάδη!...

—Τὰ θεμαῖ μας συγχερητηρία! Ποτὲ δὲν πείπαμε νὰ μᾶς κάμῃς πόσο ἐνδιαφερόμενα τὴ βραβεῖα!...

—Κοῖμα πὺς ἄφηρες αὐτούς τους στίχους ἔξω ἀπὸ τ' «Ἀντιφώνων». Θὰ ἦσαν ἀπὸ τοὺς καλύτερους τοῦ βιβλίου!...

Οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ κ. Χρυσῶφης εἶχαν πάρει φέμα πειὰ καὶ ὁ ποιητῆς τῶν ἄκωγες, χαμογελῶντας ἀννηματικῶς. Σὲ μιὰ σημαῖσι ὁμοσηματῶς νὰ λύσῃ τὴ σιωπῆ του καὶ νὰ διαφωτίσῃ τὸ... μυστήριον.

—Προσέξαιτε, κύριοι! τοὺς εἶπε μὲ ἐπίμονο ὄρος. Οἱ στίχοι πὺς

ἀκούσατε πρό ὀλίγου, δὲν εἶνε δικαί μου...

— Δὲν σὲ πιστεύοιμε. Θέλεις νὰ ἀστυευτῆς...

— Δὲν σὰς ἀστυεύοιμα καθόλου. Ἔχουν γραφεῖ ἀπὸ μὰ νέα ποιήτρια, ποὺ ἡ ἐμφάνισι τῆς εἶνε κατὰ καταπληκτικῶν γιὰ τὸν τόπον μας...

— Καὶ πῶς λέγεται ἡ ποιήτρια αὐτή;

— Τὸ πραγματικὸν τῆς ὄνομα εἶνε Ἡβὴ Κοῦγια, τὸ ψευδώνυμὸν τῆς Μελισσάνθη. Ἡ συλλογὴ ποὺ ἐξέδωσε καὶ ποὺ σὰς διάβασα ἦδη κάμποσους στίχους τῆς, φέρει τὸν τίτλον «Προφητείες». Ἐπειδὴ μάλιστα ἡ ποιήτρια δὲν εἶχε ἄρ' ἄλλὰ χρήματα γιὰ νὰ τοὺς τυπώσῃ, ὅπως συνήθως, ἔδωσε νὰ τοὺς λιθογραφήσῃ καὶ ἔτσι τὸ βιβλίον τῆς ἑστὸίμως τὸ ἕνα τρίτον τῆς πραγματικῆς ἀξίας.

— Γιὰ φαντάσον ἐξιστοῦνὰ!... Προτιοῦντι ἀκόμα καὶ σὸ τὺτομα...

— Δουλοῦν, κύριοι, ἡ δεσποτικὴ Μελισσάνθη, καθὼς ἐβεβαιωθήκατε καὶ μόνοι σας, εἶνε ἕνα ταλέντο ἀπὸ τὰ σπάνια. Γι' αὐτὸ, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι ἐδῶ δὲν καταλαβαίνουν ἀπὸ ποιητοὺ καὶ εἰμαστε λίγοι ὅσοι ἐχομε κριτήριον τῆς προσοχῆς, πρέπει ἐμεῖς ποὺ εἶχαμε τὴν τύχη νὰ προσέξοιμε πρώτοι τὴ νέα ποιήτρια, νὰ διασφαλίσωμε τὴν ἀξίαν τῆς καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλωμε μὲ κάθε τρόπο...

— Σωστά... Πολὺ σωστά...

— Πρέπει ἀκόμα νὰ παραμερίσωμε ἀπὸ τὸ δρόμον τῆς κάθε ἐπιτόδιο καὶ νὰ τῆς ἐξασφαλίσωμε μὲ ὅποιονδήποτε θυσίαν τὴν ἐπιτυχίαν...

— Δηλαδή;

— Μὰ δὲν καταλαβαίνετε ἀκόμα, κύριοι; Ἡ Μελισσάνθη πρέπει νὰ λάβῃ ἀπαραιτήτως τὸ βραβεῖον... τὸ βραβεῖον τῶν εἰσοδικέντων χιλιάδων...

— Ἄ, ἔτσι; Πολὺ καλά! Γιατί ὄχι; Ἐκεῖ ποὺ θὰ τῷταρον ἕνας ἄλλος, ἄς τὸ πάρῃ αὐτὴ...

— Μὰ πρέπει νὰ τὸ λάβωμε σὺν σὺν ἀρὰ τὸ ζήτημα... Πρέπει νὰ μὴν ἀμελήσωμε... Πρέπει νὰ καταστολεψῶμε κάθε ἄλλον ὑποψήφιον... Σύνφωνοι; — Σύνφωνοι!

Καὶ ἔτσι ἀποφασίσθηκε ἡ ἀνάδειξις καὶ ἡ βράβεισις τῆς ἀνύποπτης ποιητρίδος μὲ κάθε μέσον, Ὁ κ. Ζαχαρίας θ' ἀνετινάσσει τὸν ἀέρα, Διάννα!...

Στὸ ἐρχόμενον φύλλον θὰ ἴδωμε τὴ συνέζησαν.

Ο. ΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ἡ ΜΟΔΑ

Ἡ γυναῖκες, ὡς γνωστόν, εἶνε φανατικὴς θεασίτης τῆς μόδας, ἀλλ' αὐτὴ δὲν περιορίζεται μὲ τὴν ἴδια μορφήν σ' ὅλους τοὺς λαοὺς. Κάθε λαὸς ἔχει σχετικὰ τὴς δικῆς τὸν τὴς ἀντιλήψεις καὶ διαφέρει κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Στὴν Ἀνατολή, π.χ. καὶ πρό πάντων στὴν Ἀραβίαν, ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τῆς καλλονῆς τῶν γυναικῶν, θεωρεῖται τὸ νὰ ἔχουν μεγάλα μάτια. Γι' αὐτὸ βάρουν μὲ μαῦρον χρωμα τὴς βλεφαρίδας τὸν καὶ τραβοῦν στὴν ἔξω ἄκρην τῶν ματιῶν τοὺς μὲ ἴσηρ μὲτρη γραμμῇ.

Σὲ ἄλλα μέρη, τῆς Ἀφρικῆς ἰδίως, ἡ γυναῖκες, θέλοντας ν' ἀπομνηθῶν τὸ χρομα τῶν φλεβῶν, τραβοῦν μεγάλες γαλάζιες γραμμὲς σὸ πρόσωπόν τοὺς. Ἄλλοι πάλι μαρῶνουν τὰ... δόντια τοὺς καὶ... ἀσφρίζουν τὴς τρίχες τῆς κεφαλῆς τὸν.

Ἡ Γαλιωνέζες χρυσώνουν τὰ δόντια τοὺς, ἐνὸς ἡ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν τὰ χρυσάζουν μὲ κόκκινη βαφή. Στὴ Γουινουάτ καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ὅσο πὸ μαῦρα δόντια ἔχει μὲ γυναῖκα, τόσο πὸ ὄρατα θεωρεῖται.

Ἡ Κινέζες θεωροῦν ὡς ἄξιον ἄξιον ὀφθαλμῶν τὸ νὰ ἔχουν πόδια μικρά. Στὴ Γροιλανδία ἡ γυναῖκες συνήθιζον νὰ βάρουν τὸ πρόσωπόν τοὺς μὲ κίτρινον καὶ γαλάζιον χρομα.

Στὴν Κινιάνια, μὰ περιφέρειαν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, καλλονὲς θεωροῦνται μόνον ὅσες ἔχουν τὰ μάγουλα στεγνά, τὸ πρόσωπον μακροὺν καὶ τὴς γνάμτες χοντρές. Γι' αὐτὸ, ὅταν εἶνε ἀκόμα μικρὰ τὰ κορίτσια, ἡ μητὲρ τῶν πιέζουν τὸ κεφάλιν τοὺς ἀνάμωρα σὲ διπλὴ προσκέφαλον καὶ σφίγγουν δυνατὰ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς γνάμτες, γιὰ νὰ γίνῃ φουσκωτὴ πρός τὰ κατω.

Τέλος, σὺν ἀρχαίους Πέρσας, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε πλακωντωμένη μύτη ἐθεωρεῖτο καλλονὴ καὶ ἀξία νὰ καταλάβῃ ἀκόμα καὶ τὸ θρόνον!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΙΓ'

Ἔνας ἱστορικὸς χάρτης. Ὅταν ἡ Ἰσπανία ἦταν μεγάλη καὶ κραταιά. Τὰ λόγια τοῦ μικροῦ Ἀλφόνσου. Τὶ ἦταν πῶ φυσικὸ. Οἱ ἀπεργοὶ καὶ ἡ ἀστυνερμία. Βασιλευσουλμοῖ. Ὁ Ἀλφόνσος ἐξεγείρεται. Κι' ὁ πρωθυπουργὸς μένει... στήλη ἄλατος! Τὸ μεδῶν τοῦ ἱλλίγγου. Τριανταπέντε χιλιόμετρα σ' ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὸν Ἀλφόνσον ΙΓ', τὸν γνωστὸ ἔκλιπτον ὄχημα μονάρχη τῆς Ἰσπανίας, διηγούνται πολλὰ καὶ χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα. Δημοσιεύοιμε λοιπὸν μερικὰ ἀκόμα ἀπ' αὐτὰ, τὰ πὸ χαριτωμένα:

Κάποτε ὁ περίφημος Ἰσπανὸς καθηγητῆς τῆς γεωγραφίας Λοπάς Ὁ Γουέντος, εἶχε ἐκπονήσει καὶ τυπώσει ἕναν γεωγραφικὸν χάρτη τῶν κτήσεων ποὺ εἶχε ἡ Ἰσπανία κατὰ τὴς ἀρχῆς τοῦ 16ου αἰῶνος, ὅταν βρισκόταν στὸν καλοφῶνον τῆς ἀκτῆς τῆς. Στὸ αὐτὸ μέρος τοῦ χάρτου ὑπῆρχε ἡ εἰκόνα τοῦ Καρόλου Ε', τοῦ πανταθενόμου μονάρχου τῆς Ἰσπανίας, μὰ μὲ τὸ περίφημον ῥητὸν τοῦ: Ὁ ἥλιος δὲν δίνει ποτὲ σὸ βασιλεῖόν μου».

Ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ', ὁ ὁποῖος ἦταν ἀκόμα παιδί τότε, πῆρε μὲ μὲρα τὸν γεωγραφικὸν χάρτη, τὸν ἐκίπταξε προσεκτικὰ, εἶδε καὶ τὴν ἀναγραφὴν ἐπιγραφῆ καὶ σὸ τέλος εἶπε γελῶντας: — Σήμερα στὴ χώρα μου ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πὸ πρῶν καὶ δίνει τὸ βράδι. Κι' αὐτὸ βέβαιον εἶνε τὸ φυσικώτερον...

Ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ', παρ' ὅλη τὸν τὴν ἀπαρσιμότητα, ἦταν κατὰ βάθος δικαίος ἄνθρωπος καὶ φρονόταν πάντοτε σὺν τοὺς ὑπάρχουσιν τοὺς μὲ εὐθύτητα.

Στὴς 18 Ἀγούστου τοῦ 1896, ὅταν ἦταν ἀκόμα πολὺ νέος, οἱ ἐργάτες διὸ μεγάλου κατεργαστασίου τῆς Μαδρίτης ἐκήρυσαν ἀπεργίαν, ἐπειδὴ δὲν πληρονότουσαν κατὰ καὶ ἀφοῦ σχηματίσαν διαδήλωση μὲ τὸν οὐραίο τὸν, κατεβυθύνθησαν, ὅπως διαμαρτυρηθῶν, πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν. Οἱ ἀστυνερμικοὶ ἄλλοι ἐπιτόπισαν τὴν εἰσοδὸν τοὺς ἀπὸ ὑπουργεῖον καὶ τοὺς ἐπετέθησαν μὲ τὴν βαρυστότητα, ὡστε ἐτραυματίσαν ἄριστους ἀπ' αὐτοὺς.

Ὁ Ἀλφόνσος, ὁ ὁποῖος ἐξείνη τὴν ὥρα περπατοῦσε σὺν τοὺς δρόμους ντυμένος πολιτικὰ μὲ τὸν παιδαγωγὸν τὸν ταγματάρχην Λά Τορὲς καὶ ἀντελήφθη διὰ τὰ διατρέξαντα, γύρισε ἀμέσως σὸ πάλαι τυραγεμένον καὶ κάλεσε κοντὰ τοῦ τὸν Προθυπουργὸν Σαγκαστὰ.

— Κύριε πρόεδρος, τοῦ εἶπε, ἡ Ἰσπανία εἶνε πολιτικῶν κρῆτος. Πῶς λοιπὸν ἐπιτρέπετε νὰ λαμβάνουν χώραν σσηνές, σὺν αὐτῆς ποὺ εἶδα σήμερα;

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Προθυπουργός, ἐλήφθησαν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα καὶ οἱ ἀπεργοὶ διαλύθησαν...

— Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀποφύγετε.

— Καὶ τί νὰ κάναμε;

— Ἐπρεπε νὰ συλλογισθῆτε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν πὸ δίκιον μὲ τὸ μέγαν τὸν καὶ, ἀντὶ νὰ ζητήσετε αὐτοὺς, ἔπρεπε νὰ στραφῆτε κατὰ τὸν φιλοφρόνον ἐργασιασάρχον, οἱ ὁποῖοι ἀπομυζοῦν τὸ αἷμα τοῦ φτωχοῦ λαοῦ...

Κόκκαλον ὁ Προθυπουργός.

Παρ' ὅλη τὴν ἀστυνερμία τὸν κράσι, ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ' ἀγαπῶσε ἀπὸ μικρῶς τὴς περιπέτειας καὶ ἐξετίθειτο ἄφοβα σὺν κινδύνου. Τρελλανόταν ἰδίως μὲ τὴν ταχύτητα καὶ τὸν ἴλλο καὶ μὲ ἀπ' τὴς προσφιλέστερας διασκέδασεις τὸν ἦσαν ἡ ἀκόλουθη:

Ἀπὸ τὴν πόλιν Βαλιναδολὶδ μέρη τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἔβην ὑπῆρχε μὲ κατωφερικὴ γραμμὴ μῆκους τριανταπέντε περίπου χιλιομέτρων, ἀπὸ τὴν ὁποία κατὰ τὴ νύχταν δὲν περῶσε καμμία ἀμαξοποικία. Τότε ὁ βασιλεὺς διάταξε νὰ συνδεθῶν τρεῖς ἀπομακρυνῆς στὴ σιμὴ καὶ νὰ προστεθῆ ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὸν βασιλόν. Ἀφοῦ σχηματίσαν ἔτσι ὁ πρωτότυπος αὐτὸς σιμῶς, ξεκίνησε μὲ ἱλλυγῶδη ταχύτητα καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανένας φόδος ἐκτροχιάσεως, δῆλυνε ὅλη ἐξείνη τὴν ἀπόστασιν μὲρα σ' ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας!...

Ὁ Ἀλφόνσος τῆς Ἰσπανίας, κατὰ τὴ νεανικὴν τὸν ἡλικίαν.

